

jest vyloučena další obrana toho druhu. Těchto předpisů nelze použít při cizozemských titulech exekučních, nanejvýš německých, neboť pro ně platí zvláštní zákonné předpisy, jichž nelze navzájem použít při exekučních titulech domácích. Povolení exekuce na základě cizozemského titulu exekučního, včetně výroku rozhodčích a rozhodčích soudů, děje se za šetření určitých předpisů právních, jež platí výhradně jen pro tyto cizozemské tituly. Soud povolující exekuci musí především z úřední moci zkoumati v určitém směru způsob, jakým došlo k titulu tomu, a zjistiti určité jeho náležitosti. Mimo to však jest v § 83 ex. ř. dána straně možnost odporovati povolené exekuci. Tyto předpisy vylučují užití jiných předpisů čl. c. ř. s. co do cizozemských titulů exekučních, neboť jimi postaral se zákonodárce o ochranu osob, proti nimž byl v cizině vydán exekuční titul, a má býti jimi zabráněno tomu, by nebyla exekuce vedena proti nim v tuzemsku ve větší míře, než jak zákon dopouští na základě exekučních titulů vzniklých ve zdejší území. Z toho vyplývá, jak pohlíží zdejší zákon na cizozemské tituly exekuční včetně nálezů rozhodčích a rozhodčích soudů. Nezáleží na jejich existenci, dokud nedošlo k jejich uplatnění v tuzemsku exekucí vedenou na jejich základě, tudíž na skutečné provádění nároku z nich vyplývajícího. Teprve když bylo zažádáno nebo došlo k exekuci na základě takového titulu, může zdejší soud rozhodnouti o jeho účinnosti, a to jen způsobem vytčeným v exekučním řádě, pokud se týče v příslušné mezistátní smlouvě. Pokud se tak nestalo, nemají zdejší soudy právní možnosti uvažovati o účinnosti cizozemského titulu exekučního, tím méně mohou uznati na jeho zrušení. Ochrana stran, proti nimž vznikl v cizozemí exekuční titul, nemůže býti rozšířena nad zákonné meze, což by nastalo, kdyby zdejší soudy rozhodovaly o účinnosti cizozemských titulů exekučních před uplatněním jejich v tuzemsku exekucí. Nelze dovoditi ze zákona, že by soud rozhodující o návrhu na povolení exekuce na základě cizího titulu exekučního neb o odporu proti povolené exekuci podle §u 83 ex. ř., byl vázán rozsudkem jiného soudu, jenž již před tím rozhodl o účinnosti titulu toho, aniž k rozhodnutí jeho dán byl podnět exekucí vedenou na základě titulu toho. Soud rozhodující o tom v řízení exekučním musí rozhodnouti samostatně, což vylučuje, by mimo něj rozhodl jiný soud v téže věci. Z toho jest dovoditi, že nemůže býti vyhověno žalobě opřené o předpis § 595 c. ř. s., pokud jde o nález německých rozhodčích a rozhodčích soudů, ježto vládní vyhláška čís. 131/24 toho nepřipouští.

#### Čís. 7064.

**Nerozhodl-li soud druhé stolice o návrhu v odvolacím sdělení, by bylo odvolání odmítnuto podle čl. 4 (3) jaz. nař., jest dovolací soud oprávněn k dovolacímu rekursu zrušiti usnesení soudu druhé stolice a naříditi mu, by znovu rozhodl.**

(Rozh. ze dne 17. května 1927, R II 90/27.)

Soud první stolice nevyhověl návrhu na změnu žaloby usnesením, pojatým do rozsudku, jímž žalobu zamítl. Žalobce podal do usnesení odvolání v jazyku německém. V odvolací odpovědi uváděl žalovaný, že odvolání mělo být odmítnuto podle čl. 4 (3) jazyk. nař. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále ve věci jednal.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a nařídil rekursnímu soudu, by, doplně po případě řízení, znovu rozhodl.

#### D ů v o d y:

Žalovaná napadá usnesení soudu druhé stolice především proto, že se rekursní soud nezabýval otázkou, zda žalobcovo odvolání nemělo být odmítnuto dle čl. 4 (3) vlád. nař. ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění. Žalovaná učinila v odvolacím sdělení návrh, by odvolání bylo odmítnuto z onoho důvodu, a soud druhé stolice měl tudíž rozhodnouti o tomto návrhu, ostatně pak i sám od sebe se zabývatí otázkou, zda žalobce jest oprávněn podávati opravný prostředek v jazyku německém, či zda jest jej odmítnouti podle uvedeného zákonného ustanovení. Neučiniv tak, nevyřídil návrh obhájcův a, ježto teprve po vyřešení oné formální otázky mohl po případě přikročiti k věcnému vyřízení opravného prostředku žalobcova, zůstalo v tom směru řízení neúplným. Dovolacímu rekursu bylo tedy vyhověti a usnésti se, jak uvedeno. Tím nejvyšší soud nerozhoduje v otázce jazykové, k čemuž by ovšem nebyl oprávněn, poněvadž jest to věci příslušných státních orgánů dohlédacích podle ustanovení § 7 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. a čl. 96 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n., nýbrž upravuje pouze to, co přehlédl soud rekursní, jak tento sám oznámil.

#### Čís. 7065.

**V řízení o zbavení svéprávnosti (nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.) hradí si účastníci útraty vlastního zastoupení.**

(Rozh. ze dne 18. května 1927, R I 219/27.)

Nejvyšší soud nevyhověl rekursům do usnesení odporového soudu v řízení o zbavení svéprávnosti a uvedl ku konci

#### d ů v o d ů:

Ježto v řízení o zbavení svéprávnosti platí předpisy nesporného patentu (§ 56 nařízení), pokud neobsahuje nařízení samo ustanovení zvláštních, hradí si účastníci řízení útraty vlastního zastoupení jako v řízení nesporném.